

ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ

A woman with long brown hair is shown in profile, looking down at a small, ornate glass perfume bottle she is holding. The bottle has a silver cap and a red liquid inside with black decorative swirls. A bright light emanates from the cap, creating a starburst effect. The background is dark with many small, glowing yellow stars, suggesting a night sky. The overall mood is mysterious and magical.

το αστέρι
της νύχτας

μυθιστόρημα

οι αθάνατοι βιβλίο 5

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE IMMORTALS SERIES: NIGHT STAR

Από τις Εκδόσεις ST. MARTIN'S GRIFFIN, Νέα Υόρκη 2010

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι αθάνατοι: Το αστέρι της νύχτας**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Alyson Noël

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Λυδία Κολυδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αρετή Κολλάτου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Angela Goddard

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά, Μερσίνια Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Alyson Noël, LLC, 2010

By arrangement with the author. All rights reserved.

© Εικόνας εξωφύλλου: Herman Estevez

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2011, 5.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-279-2

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiou Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ

το αστέρι της νύχτας

οι αθάνατοι βιβλίο 5

Μετάφραση: Ανδία Κολυδά

Στον Μπιλ Κοντάρντι,
τον καλύτερο ατζέντη.

Όταν πέφτει απόλυτο σκοτάδι,
οι άνθρωποι βλέπουν τα αστέρια.

Ραλφ Γουάλντο Έμερσον

«Δε θα με κερδίσεις ποτέ! Αυτή τη φορά δεν πρόκειται να νικήσεις, Έβερ. Είναι αδύνατον. Δεν μπορείς να το κάνεις. Γιατί να ξοδεύεις το χρόνο σου, λοιπόν;»

Μισοκλείνω τα μάτια μου και την κοιτάζω στο πρόσωπο. Παρατηρώ τα λεπτά, χλωμά χαρακτηριστικά της, τα σκούρα μαλλιά της που μοιάζουν με σύννεφο, το γεμάτο μίσος σκοτεινό βλέμμα της.

Έπειτα λέω με σφιγμένα δόντια, χαμηλή και μετρημένη φωνή: «Μην είσαι τόσο σίγουρη! Υπάρχει ο κίνδυνος να υπερεκτιμάς τον εαυτό σου. Για την ακρίβεια, όντως υπερεκτιμάς τον εαυτό σου. Είμαι εκατό τοις εκατό σίγουρη γι' αυτό».

Χλευάζει. Δυνατά, κοροϊδευτικά. Ο ήχος του γέλιου της αντηχεί στο μεγάλο άδειο δωμάτιο, αναπηδά στις ξύλινες σανίδες του πατώματος, στους γυμνούς λευκούς τοίχους θέλοντας να με τρομάξει ή, τουλάχιστον, τρομοκρατώντας με, να με αποπροσανατολίσει.

Αλλά δε θα πιάσει.

Δε γίνεται να πιάσει!

Είμαι πολύ προσηλωμένη, για να συμβεί κάτι τέτοιο.

Όλη η ενέργειά μου είναι εστιασμένη αποκλειστικά σε ένα σημείο, μέχρι που όλα τα άλλα τελικά εξαφανίζονται και μένω μόνο εγώ, η έτοιμη γροθιά μου και το τρίτο τσάκρα της

Χείβεν, αυτό που είναι γνωστό και ως πηγή της οργής και του θυμού, του φόβου, του μίσους και της τάσης να δίνουμε υπερβολική σημασία στην εξουσία, την καταξίωση και την εκδίκηση.

Το βλέμμα μου ζαρώνει εστιάζοντας στο στόχο, πέφτει διάνα, ακριβώς στο κέντρο του δερμάτινου ρούχου που σκεπάζει τον κορμό της.

Ξέρω ότι ένα βιαστικό, καλά στοχευμένο χτύπημα είναι ό,τι χρειάζεται για να τη συρρικνώσει και να τη μετατρέψει σε κάτι θλιβερό, που θα ανήκει στην Ιστορία.

Ένα διδακτικό παραμύθι για το πώς μπορεί να διαστρεβλωθεί η εξουσία.

Θα είναι παρελθόν!

Σε μια στιγμή.

Θα εξαφανιστεί, δίχως να αφήσει τίποτε πίσω της πέρα από ένα ζευγάρι μαύρες μπότες με τακούνι-στιλέτο και έναν μικρό σωρό σκόνης – το μοναδικό αληθινό αναμνηστικό της παρουσίας της εδώ.

Παρόλο που ποτέ δεν ήθελα να φτάσουμε σ' αυτό το σημείο, παρόλο που προσπάθησα να τα βρω μαζί της, να τη λογικέψω, να την πείσω να συνέλθει και να ρυθμίσουμε κάπως τις διαφορές μας, να κάνουμε κάποιου είδους συμφωνία, στο τέλος, εκείνη αρνήθηκε.

Αρνήθηκε να παραδοθεί.

Αρνήθηκε να αφήσει την παραπλανημένη δίψα της για εκδίκηση.

Δε μου άφησε άλλη επιλογή πέρα από το να σκοτώσω, ή να σκοτωθώ.

Δε μου άφησε άλλη αμφιβολία για το πώς τελειώνει αυτή η ιστορία.

«Είσαι υπερβολικά αδύναμη!» Διαγράφει έναν κύκλο γύ-

ρω μου. Κινείται αργά, προσεκτικά, με βλέμμα που δεν απομακρύνεται ούτε μια φορά απ' το δικό μου. Τα τακούνια-στιλέτο χτυπούν το πάτωμα καθώς συνεχίζει: «Δεν είσαι τίποτε μπροστά μου! Δεν ήσουν, και δε θα γίνεις ποτέ!» Σταματάει και ακουμπάει τα χέρια πάνω στους γοφούς της, ενώ γέρνει το κεφάλι στο πλάι και αφήνει ένα χείμαρρο από λαμπερές μαύρες κυματιστές μπούκλες να πέσουν πάνω από τον ώμο της, ξεπερνώντας κατά πολύ τη μέση της. «Μπορούσες να με αφήσεις να πεθάνω πριν από κάτι μήνες. Είχες ήδη την ευκαιρία σου. Αντί γι' αυτό, όμως, εσύ επέλεξες να μου δώσεις το ελιξίριο. Και τώρα το μετανιώνεις; Επειδή δεν εγκρίνεις αυτό που έχω γίνει;» Κάνει μια αρκετά μεγάλη παύση για να στριφογυρίσει τα μάτια της. «Ε, λοιπόν, κρίμα! Εσύ φταις γι' αυτό. Εσύ με έκανες έτσι. Γιατί, όπως και να έχει, ποιος δημιουργός σκοτώνει το δημιούργημά του;»

«Μπορεί να σε έκανα Αθάνατη, αλλά τη συνέχεια την ανέλαβες εσύ», απαντώ. Τα λόγια μου είναι αποφασιστικά, μετρημένα και βγαίνουν μέσα από σφιγμένα δόντια, μολονότι ο Ντέιμεν με είχε συμβουλεύσει να μείνω σιωπηλή, εστιασμένη, να προχωρήσω γρήγορα και αναίμακτα και να μη συγκρουστώ άσκοπα μαζί της με κανέναν τρόπο.

«Άσε τις τύψεις για αργότερα», μου είχε πει.

Το γεγονός όμως ότι φτάσαμε εδώ, σημαίνει ότι στην περίπτωση της Χείβεν δεν υπάρχει το «αργότερα». Μπορεί τα πράγματα να έχουν αυτή τη δυσάρεστη εξέλιξη, αλλά εγώ είμαι ακόμη αποφασισμένη να την προσεγγίσω προτού είναι πολύ αργά.

«Δε χρειάζεται να το κάνουμε αυτό...» Το βλέμμα μου καρφώνεται στο δικό της, με την ελπίδα να την πείσω. «Μπορούμε να σταματήσουμε εδώ, τώρα. Δε χρειάζεται να προχωρήσουμε παραπέρα».

«Χα! Θα 'θελες!» λέει τραγουδιστά, κοροϊδεύοντάς με μοχθηρά. «Το βλέπω στα μάτια σου. Δεν μπορείς να το κάνεις! Όσο κι αν πιστεύεις ότι μου αξίζει, όσο κι αν προσπαθείς να πείσεις τον εαυτό σου γι' αυτό, είσαι πολύ μαλθακή. Τι σε κάνει, λοιπόν, να πιστεύεις ότι αυτή τη φορά θα είναι διαφορετικά;»

«Το γεγονός ότι τώρα είσαι επικίνδυνη. Και όχι μόνο για τον εαυτό σου, αλλά και για όλους τους άλλους. Αυτή η φορά είναι διαφορετική, εντελώς διαφορετική. Όπως θα διαπιστώσεις σε λίγο...»

Σφίγγω τα δάχτυλά μου τόσο δυνατά, που οι αρθρώσεις μου ασπρίζουν. Ξεκλέβω ένα λεπτό για να εστιάσω στον εαυτό μου, να βρω την ισορροπία μου και να ανανεώσω το φως μου – ακριβώς όπως με δίδαξε η Άβα– κρατώντας ταυτόχρονα το χέρι μου χαμηλά και σταθερά, το βλέμμα μου καρφωμένο στο δικό της, το μυαλό μου άδειο από κάθε εξωτερική σκέψη και το πρόσωπό μου καθαρό από κάθε συναίσθημα, όπως με συμβούλευσε πρόσφατα ο Ντέιμεν.

«Το κλειδί είναι να μην αποκαλύψεις τίποτε», είχε ισχυριστεί ο Ντέιμεν. «Να κινηθείς γρήγορα, με στόχο. Να εκτελέσεις την πράξη πριν καλά καλά την προβλέψει – να μην καταλάβει από πού της ήρθε, μέχρι να είναι πολύ αργά πια.

»Μέχρι το σώμα της να διαλυθεί και η ψυχή της να προχωρήσει σ' εκείνο το ψυχρό, ζοφερό μέρος...

»Να μην της αφήσεις την παραμικρή ευκαιρία να κάνει κάποια κίνηση, ή να αντεπιτεθεί».

Ένα μάθημα από κάποιο πεδίο μάχης του μακρινού παρελθόντος που ποτέ δεν πίστευα ότι θα έβρισκε εφαρμογή στη ζωή μου.

Αν και ο Ντέιμεν με προειδοποίησε να μην το κάνω, εγώ δεν μπορώ να αντισταθώ, και απολογούμαι. Δεν μπορώ να σταματήσω τη λέξη «συγχώρησέ με» που περνάει από το

μυαλό μου στο δικό της. Για μια στιγμή, τη βλέπω να ανταποκρίνεται με ένα ψήγμα συμπάθειας που απαλύνει το βλέμμα της, αλλά εκμηδενίζεται αμέσως από το σύννηθες μείγμα μίσους και αποστροφής.

Η γροθιά της υψώνεται... με σημαδεύει... Αλλά είναι πολύ αργά. Η δική μου έχει μπει ήδη σε κίνηση, εκτοξεύεται προς τα εμπρός, χτυπάει με δύναμη. Στοχεύω το αδύναμο τσάκρα της, την πετάω σαν σβούρα, τη στριφογυρίζω και τη συντρίβω, στέλνοντάς την κατευθείαν στην ατελείωτη άβυσσο.

Στη Χώρα των Σκιών!

Στο αιώνιο σπίτι των χαμένων ψυχών!

Συνειδητοποιώ ότι παίρνω μια απότομη ανάσα ενώ παρατηρώ πόσο γρήγορα διαλύεται. Θρυμματίζεται τόσο εύκολα, που δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι κάποτε είχε συμπαγή μορφή.

Το στομάχι μου σφίγγεται, η καρδιά μου ραγίζει, το στόμα μου στεγνώνει και ξεραίνεται τόσο, που οι λέξεις δε βγαίνουν από τα χείλη μου. Το σώμα μου αντιδρά λες και όλα αυτά που μόλις συνέβησαν μπροστά στα μάτια μου, η πράξη που μόλις τόλμησα δεν ήταν απλώς ένα παιχνίδι προσποίησης, αλλά η τρομακτική πραγματικότητα.

«Έπραξες σωστά. Πέτυχες το στόχο σου», λέει ο Ντέιμεν διασχίζοντας το δωμάτιο σε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, ενώ τα ζεστά, δυνατά χέρια του γλιστρούν γύρω μου τραβώντας με κοντά στο στήρνο του. Με απαλή, ρυθμική φωνή προσθέτει μέσα στο αυτί μου: «Αν και θα πρέπει μάλλον να αφήσεις τις συγγνώμες για τη στιγμή που θα έχει ήδη φύγει. Πίστεψέ με, ξέρω ότι αισθάνεσαι άσχημα, Έβερ, και δε σε κατηγορώ, αλλά τα πράγματα είναι όπως τα συζητήσαμε. Σε μια τέτοια περίπτωση, μπαίνει το ερώτημα εσύ ή αυτή. Μόνο μία θα επιβιώσει. Και αν δε σε πειράζει, προτιμώ να είσαι εσύ!»

Διατρέχει το μάγουλό μου με τα δάχτυλά του και στηρίζει μια ατίθαση τούφα από τα μακριά ξανθά μαλλιά μου πίσω από το αυτί μου. Έπειτα, συμπληρώνει: «Δεν έχεις το περιθώριο να της δώσεις καμία ένδειξη για το τι θα επακολουθήσει. Οπότε, σε παρακαλώ, άσε τις απολογίες για αργότερα, εντάξει;»

Γνέφω καταφατικά και αποτραβιέμαι, πασχίζοντας ακόμη να σταθεροποιήσω την αναπνοή μου. Ρίχνω μια ματιά πάνω από τον ώμο μου στο σωρό από δέρμα και μαύρη δαντέλα στο πάτωμα –ό,τι έχει απομείνει από τη Χείβεν που εμφάνισα–, τα οποία εξαφανίζω με ένα άνοιγμα και κλείσιμο των βλεφάρων.

Τεντώνω το λαιμό μου και τινάζω τα χέρια μου – κίνηση που δείχνει είτε ότι ξεθυμαίνω, είτε ότι ετοιμάζομαι για τη συνέχεια. Ο Ντέιμεν επιλέγει τη δεύτερη ερμηνεία, χαμογελάει και λέει: «Λοιπόν; Άλλη μια προσπάθεια;»

Εγώ όμως απλώς τον κοιτάζω και κουνάω το κεφάλι μου. Έχω τελειώσει για σήμερα. Σταματώ να παριστάνω ότι σκοτώνω το άψυχο φάντασμα της πρώην κολλητής μου.

Είναι η τελευταία μέρα του καλοκαιριού μας, η τελευταία μέρα της ελευθερίας μας, και υπάρχουν πολύ καλύτεροι τρόποι για να την περάσουμε.

Παρατηρώ τα μακριά σκούρα κυματιστά μαλλιά του που ξεχύνονται στο μέτωπό του και πέφτουν σ' αυτά τα υπέροχα καστανά μάτια. Μετά, το βλέμμα μου περιπλανιέται στη γέφυρα της μύτης του, στη γωνία των ζυγωματικών του, στα φουσκωμένα χείλη του – εκεί ξαποσταίνει για αρκετή ώρα, μέχρι να θυμηθώ πόσο όμορφη είναι η αίσθησή τους πάνω στα δικά μου.

«Πάμε στο κιόσκι!» λέω και τα μάτια μου αναζητούν με λαχτάρα τα δικά του. Έπειτα μετατοπίζονται στο απλό μαύρο μπλουζάκι του, στο μεταξωτό κορδόνι με τη δέσμη κρυ-

στάλλων που κρύβει στο στήθος του και περιπλανιέται ως κάτω, στο ξεβαμμένο τζιν και στις καφέ λαστιχένιες σαγιονάρες που φοράει στα πόδια του. «Πάμε να διασκεδάσουμε...» επαναλαμβάνω κλείνοντας τα μάτια μου, και εμφανίζω αστραφτερά ρούχα για μένα. Αλλάζω το μπλουζάκι, το σορτς και τα αθλητικά παπούτσια που φορούσα στην προπόνηση με ένα αντίγραφο μιας πανέμορφης τουαλέτας με βαθύ ντεκολτέ και κορσέ που φορούσα κάποτε κατά τη διάρκεια της παριζιάνικης ζωής μου.

Αρκεί μια ματιά στο βλέμμα του για να καταλάβω ότι είναι σαν να έγινε κιόλας. Είναι σχεδόν αδύνατον να αντισταθούμε στην έλξη που ασκεί πάνω μας το κιόσκι.

Αποτελεί το μοναδικό μέρος όπου μπορούμε να αγγίξουμε στ' αλήθεια ο ένας τον άλλο χωρίς την παρεμβολή της ενεργειακής ασπίδας – το μοναδικό μέρος όπου η επιδερμίδα μας μπορεί να ακουμπήσει και το DNA μας να αναμειχθεί, χωρίς κάποιον άμεσο κίνδυνο για την ψυχή του Ντέιμεν.

Το μοναδικό μέρος όπου μπορούμε να εξαφανιστούμε σε έναν άλλο κόσμο χωρίς κανέναν από τους κινδύνους του κόσμου στον οποίο ζούμε.

Δε δυσανασχετώ πια για τους περιορισμούς της ζωής μας εδώ. Δε δίνω μεγάλη σημασία, τώρα που ξέρω ότι είναι το άμεσο αποτέλεσμα της σωστής επιλογής που έκανα, της μοναδικής επιλογής, αφού το ότι επέλεξα να δώσω στον Ντέιμεν το ελιξίριο του Ρόμαν είναι ο μοναδικός λόγος που βρίσκεται ακόμη μαζί μου σήμερα, το μοναδικό πράγμα που τον έσωσε από μια αιωνιότητα στη Χώρα των Σκιών, οπότε δέχομαι ευχαρίστως το άγγιγμά του με οποιαδήποτε μορφή.

Ωστόσο, τώρα που ξέρω ότι υπάρχει ένα μέρος όπου τα πάντα είναι πολύ καλύτερα, είμαι αποφασισμένη να το επισκεφτώ. Και τώρα θα ήταν μια καλή στιγμή.

«Και η εξάσκηση; Αύριο αρχίζει το σχολείο, και δε θέλω να είσαι απροετοίμαστη», λέει, παλεύοντας φανερά να κάνει το σωστό ακόμη κι όταν όλα δείχνουν ότι το ταξίδι μας στο κιόσκι είναι σαν να έχει γίνει ήδη. «Δεν έχουμε ιδέα τι έχει σχεδιάσει, οπότε πρέπει να προετοιμαστούμε για το χειρότερο. Εξάλλου, δεν έχουμε φτάσει καν στο Τάι Τσι, και νομίζω ότι πρέπει να το κάνουμε οπωσδήποτε. Θα εκπλαγείς από το πώς βοηθάει στην εξισορρόπηση της ενέργειας. Σε φορτίζει με έναν τρόπο που...»

«Ξέρεις τι άλλο είναι καλό για τη φόρτιση της ενέργειάς μου;» Χαμογελάω, δίχως να του αφήσω χρόνο να απαντήσει. Τα χείλη μου πλησιάζουν τα δικά του, παρακαλώντας τον να μην αρνηθεί να πάμε σ' ένα μέρος όπου μπορώ να τον φιλήσω χωρίς κανέναν περιορισμό.

Το ζεστό βλέμμα του πάνω στο δικό μου με γεμίζει με ένα υπέροχο μούδιασμα και μια έξαψη που μόνο εκείνος μπορεί να μου προσφέρει. Έπειτα, αποτραβιέται και λέει: «Εντάξει! Κέρδισες. Αλλά έτσι δε γίνεται πάντα;» Χαμογελάει και το βλέμμα του χορεύει χαρούμενα με το δικό μου.

Σφίγγει το χέρι μου και κλείνει τα μάτια του καθώς περνάμε και οι δύο ένα πέπλο απαλής χρυσαφένιας λάμψης που τρεμοπαίζει.

Προσγειωνόμαστε καταμεσής του λιβαδιού με τις τουλίπες, περιτριγυρισμένοι από μυριάδες πανέμορφα πορφυρά άνθη. Τα απαλά κόκκινα πέταλά τους λάμπουν στην αιώνια θαμπή λάμψη και τα μακριά πράσινα κοτσάνια τους λικνίζονται στο αεράκι που μόλις εμφάνισε ο Ντέιμεν.

Ξαπλώνουμε ανάσκελα και οι δύο και σηκώνουμε το βλέμμα ψηλά στον ουρανό, καλώντας ένα πλήθος σύννεφα πάνω από το κεφάλι μας στα οποία δίνουμε τη μορφή λογής λογής ζώων και αντικειμένων, απλώς με τη φαντασία μας. Έπειτα τα απομακρύνουμε όλα και προχωράμε προς τα μέσα. Καθόμαστε δίπλα δίπλα στον μεγάλο λευκό, εξαιρετικά άνετο καναπέ. Το σώμα μου βουλιάζει στα μαξιλάρια ενώ δίπλα μου ο Ντέιμεν απλώνει το χέρι του να πιάσει το τηλεκοντρόλ. Με αγκαλιάζει στοργικά.

«Λοιπόν, από πού ξεκινάμε;» ρωτάει ανασηκώνοντας τα φρύδια του με έναν τρόπο που υποδηλώνει ότι ανυπομονεί όσο κι εγώ να αρχίσουμε.

Κάθομαι ανακούκourδα και στηρίζοντας το κεφάλι μου στην παλάμη μου τον κοιτάζω φιλάρεσκα.

«Χμ... δύσκολο αυτό. Πες μου πάλι, τι επιλογές έχω;»

Τα δάχτυλά μου γλιστρούν κάτω από το πουκάμισό του δημιουργώντας στον εαυτό μου την ψευδαίσθηση της επα-

φής της σάρκας μας – γνωρίζω ότι σύντομα, πολύ σύντομα, θα μπορώ να τον αγγίξω στην πραγματικότητα.

«Λοιπόν, υπάρχει η παριζιάνικη ζωή σου, για την οποία, όλως τυχαίως, είσαι ήδη κατάλληλα ντυμένη!» λέει χαμογελώντας· και δείχνοντας με μια κίνηση το βαθύ άνοιγμα του φορέματός μου αφήνει το βλέμμα του να αναπαυτεί για λίγο στο υπέροχο ντεκολτέ. Έπειτα με κοιτάζει ξανά στα μάτια και συνεχίζει: «Μετά, ασφαλώς, υπάρχει η ζωή που έζησες ως πουριτανή, που, για να είμαι ειλικρινής, δεν ήταν από τις αγαπημένες μου...»

«Φταίει το ντύσιμο; Όλα αυτά τα σκούρα, μονότονα χρώματα και τα κλειστά ντεκολτέ;» ρωτάω φέρνοντας στο νου μου τα απαίσια ρούχα που φορούσα εκείνη την εποχή και το πόσο άβολα ήταν· το ύφασμα σχεδόν έγδερνε το δέρμα μου... Σίγουρα εκείνη η εποχή δεν είναι ούτε για μένα από τις αγαπημένες μου. «Γιατί, αν είναι έτσι», λέω και τον κοιτάζω με μια δόση ανέμελης πονηριάς στο βλέμμα, «τότε θα πρέπει να σου άρεσα πολύ όταν ζούσα στο Λονδίνο ως κακομαθημένη κόρη ενός πλούσιου γαιοκτήμονα με μια καταπληκτική γκαρνταρόμπα γεμάτη λαμπερές, αποκαλυπτικές τουαλέτες και σωρούς από μοναδικά παπούτσια». Αυτή η εποχή είναι σίγουρα από τις αγαπημένες μου όχι για κανέναν άλλο λόγο, αλλά γιατί δε με απασχολούσε σχεδόν τίποτε. Τότε, όλα τα δράματα που αντιμετώπιζα – σχεδόν όλα, για να είμαι πιο ακριβής – τα προκαλούσα η ίδια στον εαυτό μου.

Με κοιτάζει με μάτια που σαρώνουν το πρόσωπό μου ενώ το χέρι του με χαϊδεύει στο μάγουλο. Εκείνο το επίμονο ενεργειακό πέπλο εξακολουθεί να πάλλεται ανάμεσά μας, αλλά μόνο μέχρι να διαλέξουμε μια σκηνή.

«Λοιπόν, ομολογώ ότι έχω αδυναμία στο Άμστερνταμ. Τότε που ήμουν ο καλλιτέχνης κι εσύ η μούσα και...»

«Ναι! τότε που περνούσα τις ώρες μου ημίγυμνη, με το σώμα μου να καλύπτεται μόνο από τα μακριά κόκκινα μαλλιά μου και ένα λεπτό μεταξωτό μεσοφόρι!» Γελάω ανέμελα, δίχως να εκπλήσσομαι καθόλου από την επιλογή του. «Αλλά από την άλλη, είμαι σίγουρη ότι δεν ήταν αυτή η πραγματική αιτία που με πλησίασες, έτσι δεν είναι; Είμαι σίγουρη ότι με προσέγγιζες περισσότερο ως ανυστερόβουλος καλλιτέχνης... Θέλω να πω, ζωγράφιζες την ομορφιά, δεν κυνηγούσες εμένα...»

Σκύβω και του αποσπώ την προσοχή με ένα βιαστικό φιλί στο μάγουλο και του αρπάζω το τηλεκοντρόλ μέσα απ' το χέρι. Βλέπω την έκφρασή του να αλλάζει παριστάνοντας τον σοκαρισμένο, ενώ εγώ διασκεδάζω με ένα απροσχεδίαστο παιχνίδι όπου τον κρατάω σε απόσταση.

«Τι κάνεις;» ρωτάει ανήσυχα τώρα καθώς κάνει μια πιο σοβαρή προσπάθεια να πάρει το τηλεκοντρόλ πίσω.

Εγώ όμως δεν πρόκειται να τα παρατήσω. Ούτε θα υποχωρήσω. Όχι για κανέναν άλλο λόγο, αλλά για το γεγονός ότι κάθε φορά που ερχόμαστε εδώ, αυτό το πράγμα το ελέγχει εκείνος. Τώρα, για μια φορά, θα ήθελα να είμαι εγώ εκείνη που θα τον ξαφνιάσει.

Το κρατάω ψηλά, πάνω από το κεφάλι μου περνώντας το από το ένα χέρι στο άλλο, αποφασισμένη να το κρατήσω με τρόπο που να μην το φτάνει. Ανασπίνω λίγο πιο βαριά από την προσπάθεια, τον κοιτάζω και...

«Λοιπόν, από τη στιγμή που είναι αδύνατον να συμφωνήσουμε σε μια αγαπημένη σκηνή, λέω να πατήσω τυχαία ένα κουμπί και να δούμε πού θα καταλήξουμε...»

Με κοιτάζει επίμονα και το πρόσωπό του ξαφνικά γίνεται χλωμό, τα μάτια του βαθαίνουν απροσδόκητα. Όλη η έκφρασή του, διάολε, όλη η στάση του έχει αλλάξει με έναν τρόπο τόσο ολοκληρωτικό, τόσο απρόσμενα σοβαρό και, για να εί-

μαι ειλικρινής, η αντίδραση αυτή είναι τόσο υπερβολική, που είμαι στο τσακ να παραδώσω τα όπλα. Ξαφνικά, όμως, αλλάζω γνώμη και πατάω το κουμπί στην τύχη.

Μουρμουρίζω κάτι για τη χαρακτηριστική ανάγκη των ανδρών να ελέγχουν το τηλεκοντρόλ, όταν η οθόνη ζωντανεύει με μια εικόνα από...

Λοιπόν, είναι κάτι που δεν έχω ξαναδεί.

«Έβερ!» Βγάζει μια πνιχτή κραυγή με φωνή βραχνή, μα αποφασιστική και τόσο επιτακτική, που δεν μπορώ να την αγνοήσω. «Έβερ, σε παρακαλώ! Απλώς δώσε μου το τηλεκοντρόλ. Εγώ...»

Απλώνει πάλι το χέρι του για να το πιάσει, αλλά είναι πολύ αργά. Το έχω ήδη χάσει κάτω από το μαξιλάρι.

Το έχω ήδη κρατήσει αρκετά μακριά από εκείνον.

Έχω προλάβει να δω τις εικόνες που παίζουν μπροστά στα μάτια μου.

Είναι... είναι ο προπολεμικός Νότος*.

Και μπορεί να μην είμαι σε θέση να εντοπίσω την ακριβή τοποθεσία, καταλαβαίνω όμως από την αρχιτεκτονική των σπιτιών –νομίζω ότι ο ρυθμός αυτός συνιστά ό,τι ονομάζεται «αποικιοκρατικό στιλ»– και από τον τρόπο που η ατμόσφαιρα αλλάζει –ο ουρανός δείχνει ζεστός, φωτεινός και απίστευτα υγρός, όπως δεν τον έχω δει και δεν τον έχω νιώσει ποτέ σε καμιά από τις υπόλοιπες ζωές μου– καταλαβαίνω, λοιπόν, ότι βρισκόμαστε στον βαθύ Νότο. Σαν την «αναγνωριστική

* Ο Νότος πριν από τον εμφύλιο πόλεμο των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, ο οποίος άρχισε το 1861 και τελείωσε το 1865. Η ζωή στο Νότο χαρακτηριζόταν από ιδιαίτερα στοιχεία, όπως ήταν οι μεγάλες φυτείες κυρίως από βαμβάκι και η συνακόλουθη επικράτηση της δουλείας, η οποία ήταν και η κύρια αιτία του εμφυλίου. (Σ.τ.Μ.)

σκηνή» μιας ταινίας – μια εικόνα που σε κατατοπίζει για το σημείο δράσης στην ιστορία.

Μετά, το ίδιο γρήγορα, βρισκόμαστε μέσα σε ένα σπίτι. Εστιάζω στο κοντινό πλάνο μιας κοπέλας που στέκεται μπροστά σε ένα παράθυρο που πρέπει να καθαρίσει. Αντί γι' αυτό όμως κοιτάζει έξω, με έκφραση ονειροπόλα.

Είναι ψηλή, αδύνατη και με στενούς ώμους. Έχει λαμπερό σκούρο δέρμα και ψηλόλιγνα άκρα που δείχνουν ατελείωτα και καταλήγουν σε δύο αδύνατους αστραγάλους που ξεπροβάλλουν κάτω από το στρίφωμα του απλού, βαμβακερού φορέματός της. Ένα ρούχο τόσο φθαρμένο, που είναι φανερό ότι έχει επιδιορθωθεί ξανά και ξανά. Είναι σιδερωμένο όμως και καθαρό, όπως και όλα τα άλλα πάνω της· και μολονότι μπορώ να δω μόνο το προφίλ της, αφού είναι γυρισμένη στο πλάι, διαπιστώνω ότι τα σκούρα μακριά μαλλιά της είναι πιασμένα στο πίσω μέρος του κεφαλιού σε μια περίπλοκη σειρά από κόμπους και πλεξούδες.

Όταν γυρίζει, όμως, όταν γυρίζει με έναν τρόπο που μπορώ να δω καθαρά το πρόσωπό της, να κοιτάξω εκείνα τα καστανά μάτια, τότε συνειδητοποιώ ότι...

Τότε, κοιτάζω εμένα!

Βγάζω μια άναρθρη κραυγή που αντηχεί στους λευκούς μαρμαρίνους τοίχους ενώ κοιτάζω επίμονα ένα πρόσωπο τόσο νέο και τόσο όμορφο, που το χαλαίει εντούτοις μια θλιμμένη έκφραση που δεν ταιριάζει με την ηλικία της νέας.

Λίγο αργότερα εμφανίζεται ένας πολύ μεγαλύτερος λευκός άντρας, και όλα εξηγούνται.

Είναι ο αφέντης. Εγώ είμαι η σκλάβα του.

Και εδώ, δεν υπάρχει χρόνος για ονειροπολήσεις.

«Έβερ, σε παρακαλώ...» με ικετεύει ο Ντέιμεν. «Δώσ' μου το τηλεκοντρόλ τώρα, προτού δεις κάτι που θα μετανιώσεις,

κάτι που δε θα μπορέσεις να σβήσεις ποτέ από το μυαλό σου».

Αλλά εγώ δεν του το δίνω.

Δεν μπορώ να το κάνω ακόμη.

Νιώθω την ανάγκη να παρακολουθήσω αυτό τον άγνωστο άντρα, που δεν αναγνωρίζω σε καμία από τις ως τώρα γνωστές προηγούμενες ζωές μου, να αντλεί ηδονή από τη βία – τη χτυπάει γιατί τόλμησε να αφευθεί και να ονειροπολήσει.

Ο ρόλος της νέας –που είμαι εγώ!– είναι συγκεκριμένος και προδιαγεγραμμένος. Δε βρίσκομαι εκεί για να ελπίζω και να ονειρεύομαι· ούτε για να φαντάζομαι μακρινά μέρη ή μια αγάπη που θα έρθει να με σώσει. Τίποτε τέτοιο.

Δεν υπάρχει σωτηρία για μένα.

Κανένα καλύτερο μέρος.

Καμία αγάπη δε θα έρθει.

Έτσι ζω. Έτσι θα πεθάνω.

Η ελευθερία δεν είναι για ανθρώπους σαν και μένα.

Και όσο πιο γρήγορα το συνηθίσω, τόσο το καλύτερο, μου λέει – επαναλαμβάνει τα λόγια του σε κάθε χτύπημα που δίνει με το μαστίγιο.

«Γιατί δε μου το είπες ποτέ;» ψιθυρίζω με φωνή αναιμική – ίσα που ακούγεται.

Έχω μείνει κατάπληκτη από τις εικόνες που ξεδιπλώνονται μπροστά μου – βλέπω τον εαυτό μου να υπομένει έναν ξυλοδαρμό που δε θα φανταζόμουν ποτέ, να δέχεται όλα τα χτυπήματα δίχως να βγάζει άχνα, λες και έχει δώσει έναν όρκο απόλυτης σιωπής και αξιοπρέπειας, και είναι αποφασισμένος να τον τηρήσει.

«Όπως βλέπεις, δεν είναι μία από τις ρομαντικές ζωές σου...» λέει ο Ντέιμεν με βραχνή φωνή διαποτισμένη από μεταμέλεια. «Κάποια κομμάτια της –όπως αυτό που βλέπεις τώρα– είναι εξαιρετικά δυσάρεστα. Δεν είχα χρόνο να μο-

ντάρω το συγκεκριμένο ούτε καν να το διατρέξω. Αυτός είναι ο μοναδικός λόγος που σου το έκρυψα. Μόλις το κάνω, όμως, σου υπόσχομαι ότι θα σε αφήσω να το δεις. Είτε το πιστεύεις είτε όχι, υπήρξαν ευτυχισμένες στιγμές. Δεν ήταν πάντα έτσι. Σε παρακαλώ όμως, Έβερ, κάνε μια χάρη στον εαυτό σου και κλείσ' το πριν γίνει ακόμη χειρότερο».

«Γίνεται ακόμη χειρότερο;» Γυρίζω προς το μέρος του. Τα μάτια μου είναι γεμάτα δάκρυα για την αβοήθητη κοπέλα που βρίσκεται μπροστά μου – την κοπέλα που ήμουν κάποτε.

Εκείνος απλώς κουνάει το κεφάλι του, παίρνει το τηλεκοντρόλ κάτω από το μαξιλάρι και σβήνει την οθόνη αμέσως. Απομένουμε και οι δύο εκεί, να καθόμαστε σιωπηλοί και συγκλονισμένοι από τη φρίκη που παρακολούθησαμε μόλις πριν από λίγο.

Αποφασίζω να σπάσω αυτή την παρατεταμένη σιωπή.

«Και οι υπόλοιπες ζωές μου... όλες οι σκηνές που μας αρέσει να βλέπουμε και να ξαναβλέπουμε... είναι κι αυτές μονταρισμένες;»

Με κοιτάζει σμίγοντας τα φρύδια του με ανησυχία.

«Ναι. Νόμιζα ότι σου το είχα εξηγήσει αυτό την πρώτη φορά που ήρθαμε εδώ. Δεν ήθελα να δεις ποτέ κάτι τόσο στενόχωρο. Δεν έχει νόημα να ξαναζούμε τα τραυματικά γεγονότα που δεν μπορούμε να αλλάξουμε».

Κουνάω το κεφάλι μου και κλείνω τα μάτια μου, αλλά δεν ωφελεί. Οι σκηνές βαναυσότητας εξακολουθούν να παίζουν μέσα στο μυαλό μου.

«Μάλλον δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι το είχες μοντάρει εσύ. Μάλλον νόμιζα ότι το έκανε το μέρος με κάποιο τρόπο. Πίστευα ακράδαντα ότι η Χώρα του Καλοκαιριού δε θα επέτρεπε να τρυπώσει τίποτε κακό εδώ πέρα... ή... κάτι τέτοιο, τέλος πάντων...»

Σταματάω στη μέση την πρότασή μου· την αφήνω μετέωρη.

Θυμάμαι εκείνο το σκοτεινό, υγρό, ανατριχιαστικό μέρος στο οποίο έπεσα κατά τύχη κάποτε, σ' ένα από τα ταξίδια μου στη Χώρα του Καλοκαιριού. Τώρα ξέρω ότι, όπως συμβαίνει με το γιν και το γιανγκ, το σκοτάδι εμπεριέχει φως· κι αυτό, όπως φαίνεται, ισχύει και για τη Χώρα του Καλοκαιριού.

«Εγώ έφτιαξα αυτό το μέρος, Έβερ. Το έφτιαξα ειδικά για σένα –για μας– πράγμα που σημαίνει ότι τις σκηνές τις μοντάρω εγώ». Ανάβει ξανά την οθόνη, φροντίζοντας να διαλέξει μια πιο ευχάριστη σκηνή, με τους δυο μας να το σκάμε στα μισά ενός χορού. Είναι μια ευτυχισμένη στιγμή από την άστατη ζωή μου στο Λονδίνο που τόσο αγαπώ –μια φανερή απόπειρα να ελαφρύνει τη διάθεση, να εξορίσει το σκοτάδι που μόλις ξαναζήσαμε και οι δύο–, αλλά δεν πιάνει. Όταν έχεις δει τόσο τρομακτικές σκηνές, δεν είναι τόσο εύκολο να τις απωθήσεις.

«Υπάρχουν πολλοί λόγοι που δε θυμόμαστε τις προηγούμενες ζωές μας όταν μετενσαρκωνόμαστε. Αυτό που μόλις βίωσες εσύ είναι σίγουρα μία από τις προηγούμενες ζωές σου. Μερικές φορές είναι πολύ οδυνηρές για να τις αντέξουμε· πολύ σκληρές για να τις ξεπεράσουμε. Όταν μας γίνουν γνωστές, δεν μπορούμε να απαλλαγούμε· οι αναμνήσεις μάς στοιχειώνουν. Θα έπρεπε να το ξέρω... με στοιχειώνουν και μένα. Για περισσότερα από εξακόσια χρόνια».

Με ένα νεύμα μού δείχνει στην οθόνη μια ευτυχισμένη εκδοχή του εαυτού μου. Αλλά δεν έχει πλέον νόημα.

Γι' αυτό που ξέρω δεν υπάρχει πια θεραπεία με άμεσα αποτελέσματα.

Μέχρι πριν από λίγο ήμουν σίγουρη ότι το χειρότερο κομμάτι της ζωής μου ήταν εκείνο της ταπεινής Παριζιάνας υπηρέτριας. Αλλά τώρα... να είμαι σκλάβα; Κουνάω το κεφάλι μου – λες και θέλω να απαλλαγώ από τη φριχτή εικόνα. Δεν

το είχα φανταστεί ποτέ... Ούτε που είχε περάσει από το μυαλό μου. Για να είμαι δε ειλικρινής, μου κόπηκε η ανάσα από τη βία και τη βαρβαρότητα.

«Ο σκοπός της μετενσάρκωσης είναι να βιώσουμε όσο περισσότερες διαφορετικές ζωές μπορούμε», λέει ο Ντέιμεν καθώς συντονίζεται με τις σκέψεις μου. «Έτσι παίρνουμε τα πιο σημαντικά μαθήματα αγάπης και συμπόνιας, μπαίνοντας κυριολεκτικά στη θέση των άλλων, που τελικά γίνεται δική μας».

«Νόμιζα ότι είχες πει πως ο σκοπός είναι να εξισορροπήσουμε το κάρμα μας».

Συνοφρύνομαι καθώς προσπαθώ να βγάλω κάποιο νόημα από όλα αυτά.

Γνέφει καταφατικά με βλέμμα υπομονετικό και ευγενικό.

«Αναπτύσσουμε το κάρμα μας ανάλογα με τις επιλογές μας, ανάλογα με το πόσο γρήγορα ή αργά μαθαίνουμε τι έχει πραγματική αξία στον κόσμο μας· ανάλογα με το πόσο άμεσα υποκύπτουμε στον πραγματικό λόγο που βρισκόμαστε εδώ».

«Και ποιος είναι αυτός;» ρωτάω, ενώ το μυαλό μου ακόμη ταξιδεύει. «Ο πραγματικός λόγος, θέλω να πω...»

«Να αγαπάμε ο ένας τον άλλο», λέει ανασηκώνοντας τους ώμους του. «Τίποτε περισσότερο και τίποτε λιγότερο. Ακούγεται αρκετά απλό, σαν να είναι εύκολο να το κάνει κάποιος. Μια προσεκτική ματιά στην ιστορία μας, όμως, συμπεριλαμβανομένης της ιστορίας που μόλις είδες, νομίζω ότι φανερώνει πόσο δύσκολο είναι αυτό το μάθημα για πολλούς ανθρώπους».

«Οπότε, προσπαθούσες να με προφυλάξεις από αυτό;» ρωτάω – η περιέργεια έχει αρχίσει να με κεντρίζει. Ένα κομμάτι του εαυτού μου θέλει να δει κι άλλα –θέλει να δει πώς τα έβγαλε ο τότε εαυτός μου πέρα– ενώ ένα άλλο κομμάτι μου ξέρει ότι όποιος έμαθε να υπομένει έναν τέτοιο ξυλο-

δαρμό, τόσο σιωπηλά και με τόση αξιοπρέπεια, είχε ήδη βιώσει πάρα πολλούς ξυλοδαρμούς σαν αυτόν.

«Ανεξάρτητα από αυτά που είδες, θέλω να ξέρεις ότι σίγουρα υπήρχαν και τότε κάποιες αναλαμπές στη ζωή σου. Ήσουν τόσο όμορφη, τόσο λαμπερή... Και μόλις κατάφερα να σε πάρω μακριά απ' όλα αυτά...»

«Περίμενε... Με έσωσες;» Τον κοιτάζω με μάτια ορθάνοιχτα, σαν να κοιτάζω τον δικό μου πρίγκιπα με το άσπρο άλογο. «Με ελευθέρωσες;»

«Τρόπος του λέγειν...»

Σκύβει ελαφρά το κεφάλι, αλλά το βλέμμα του ταλαντεύεται και η φωνή του παγώνει. Είναι φανερό πως έχει την πρόθεση να τα προσπεράσει όλα αυτά.

«Και ήμαστε... ευτυχισμένοι;» ρωτάω, νιώθοντας την ανάγκη να το ακούσω από εκείνον. «Θέλεις να πεις πως ήμαστε πραγματικά ευτυχισμένοι;»

Γνέφει καταφατικά. Κατεβάζει κάπως βιαστικά το κεφάλι του, αλλά τίποτε άλλο.

«Μέχρι που με σκότωσε η Ντρίνα...» λέω, συμπληρώνοντας τα κενά που είναι απρόθυμος να μοιραστεί μαζί μου. Εκείνη επέσπευδε πάντα το θάνατό μου, οπότε γιατί να ήταν διαφορετικά με τη ζωή μιας σκλάβας; Παρατηρώ τη βλοσυρή έκφραση που παίρνει το πρόσωπό του και τα χέρια του, που αρχίζουν να κινούνται νευρικά, παρ' όλα αυτά αποφασίζω να συνεχίσω και προσθέτω: «Λοιπόν, πες μου, πώς το έκανε αυτή τη φορά; Με έσπρωξε μπροστά σε καμιά άμαξα... με πέταξε από κανέναν γκρεμό... με έπνιξε σε καμιά λίμνη... ή μήπως δοκίμασε κάτι εντελώς καινούργιο και πρωτότυπο;»

Το βλέμμα του διασταυρώνεται με το δικό μου και μου δείχνει καθαρά ότι προτιμά να μην απαντήσει, αλλά υποχωρεί,

καθώς αντιλαμβάνεται ότι δε θα τα παρατήσω μέχρι να λάβω από τον ίδιο κάποια απάντηση, οπότε αναγκάζεται να μιλήσει.

«Το μόνο που χρειάζεται να ξέρεις είναι ότι δεν επαναλαμβάνόταν ποτέ». Αναστενάζει, και συνεχίζει ενώ το πρόσωπό του παίρνει μια έκφραση σοβαρή και αγέλαστη. «Ίσως επειδή το απολάμβανε υπερβολικά, της άρεσε να σκαρφίζεται καινούργιους, ευρηματικούς τρόπους». Το πρόσωπό του τώρα συσπάται. «Και φαντάζομαι ότι δε θα ήθελε να την υποψιαστώ. Αλλά άκουσέ με, Έβερ! Αυτά που είδες μπορεί να ήταν τραγικά, εν τέλει όμως σε αγάπησα και με αγάπησες, και ήταν υπέροχα, ήταν θεσπέσια... όσο κράτησε».

Αποστρέφω το βλέμμα μου, αποφασισμένη να επεξεργαστώ και να αφομοιώσω τα πάντα. Αλλά είναι πολλά... πάρα πολλά γι' αυτή τη στιγμή, δίχως αμφιβολία.

«Λοιπόν, θα μου δείξεις κάποτε;»

Τον κοιτάζω πάλι κατά πρόσωπο και βλέπω την υπόσχεση στο βλέμμα του.

«Ναι. Πρώτα, όμως, δώσε μου λίγο χρόνο να το μοντάρω, εντάξει;»

Γνέφω καταφατικά. Βλέποντας τους ώμους του να καμπουριάζουν και το σαγόνι του να χαλαρώνει, καταλαβαίνω ότι πρέπει να ήταν και για τον ίδιο τόσο δύσκολο όσο και για μένα.

«Για την ώρα, όμως, όχι άλλες εκπλήξεις. Τι λες; Γιατί δεν πάμε κάπου πιο ευχάριστα; Εννοώ πιο διασκεδαστικά...»

Κοντοστέκομαι για μια στιγμή. Νιώθω τόσο μόνη, χαμένη στις σκέψεις μου, απ' όπου με βγάζει ο ψίθυρος της φωνής του στο αυτί μου.

«Ει, κοίτα! Φτάνουν στο καλό σημείο. Τι θα έλεγες να μπούμε στη θέση τους;»

Το βλέμμα μου στρέφεται στην οθόνη, όπου μια πολύ δια-

φορετική εκδοχή του εαυτού μου χαμογελάει πλατιά. Τα λαμπερά, σκούρα μαλλιά μου αστράφτουν γεμάτα τσιμπιδάκια και κοσμήματα που έχουν κατασκευαστεί ειδικά για να ταιριάζουν με το όμορφο χειροποίητο σμαραγδένιο φόρεμά μου. Παρατηρώ τον εαυτό μου να στέκεται με τόση αυτοπεποίθηση – τόσο σίγουρη για την ομορφιά μου, το προνόμιό μου να ονειρεύομαι ό,τι θέλω, να αποκτώ ό,τι θέλω, να διεκδικώ όποιον θέλω, όπως αυτός ο όμορφος μελαχρινός ξένος που μόλις γνώρισα.

Μπροστά του, το πλήθος των μνηστήρων που άφησα πίσω φαντάζει τρομερά πληκτικό.

Βρίσκομαι μπροστά σε μια εκδοχή του εαυτού μου τόσο αντίθετη προς αυτήν που μόλις ένα λεπτό πριν είδα... Τελικά, δε βγαίνει νόημα. Και παρόλο που είμαι αποφασισμένη να ξαναδώ σύντομα αυτόν τον άλλο εαυτό μου, για την ώρα, μπορώ να περιμένω.

Ήρθαμε εδώ για να απολαύσουμε τις τελευταίες ξέγνοιαστες στιγμές του καλοκαιριού, και θα φροντίσω να κάνουμε αυτό ακριβώς.

Κρατιόμαστε σφιχτά από το χέρι, σηκωνόμαστε από τον καναπέ και προχωράμε προς την οθόνη. Δε σταματάμε μέχρι που συγχωνευόμαστε, γινόμαστε ένα με τη σκηνή.

Το παριζιάνικο φόρεμά μου αντικαθίσταται αμέσως από μια σμαραγδί τουαλέτα που έχει φτιαχτεί ειδικά για μένα. Φλερτάρω ανοιχτά τον Ντέιμεν δαγκώνοντας με τα χείλη μου το πιγούνι του και παίζοντας προκλητικά με την άκρη της γλώσσας μου. Έπειτα κάνω μεταβολή επιτόπου, σηκώνω το φόρεμά μου και τον οδηγώ βαθιά, όλο και βαθύτερα, στο πιο σκοτεινό κομμάτι του κήπου, σε ένα μέρος όπου κανένας δεν μπορεί να μας βρει· ούτε ο πατέρας μου, ούτε οι υπηρέτες, ούτε οι μνηστήρες μου, ούτε οι φίλοι μου...

Η Χείβεν κατηγορεί την Έβερ για το θάνατο του Ρόμαν, όσο κι αν εκείνη προσπαθεί να την πείσει ότι ήταν ατύχημα. Είναι μάλιστα αποφασισμένη να την καταστρέψει και μαζί της τον Ντέιμεν.

Πρώτος στόχος της είναι να τους χωρίσει. Γνωρίζει ότι το παρελθόν της Έβερ κρύβει ένα τρομερό μυστικό για τον Ντέιμεν, ένα μυστικό τόσο σκοτεινό και βίαιο, που αρκεί να τους χωρίσει για πάντα.

Η Έβερ δεν μπορεί παρά να αντιδράσει. Πρέπει ή να βρει τρόπο να συνετίσει τη Χείβεν ή να την εξοντώσει. Θα αναγκαστεί λοιπόν να φέρει στην επιφάνεια δυνάμεις που δεν ήξερε καν ότι είχε, προκειμένου να αντιμετωπίσει την εχθρό της. Για να την κερδίσει, όμως, θα πρέπει να ρωτήσει τον εαυτό της αν η δική της επιβίωση αξίζει για να καταδικάσει τη Χείβεν στο αιώνιο σκοτάδι της Χώρας των Σκιών. Άραγε, η αλήθεια για τις επιλογές του Ντέιμεν στο παρελθόν θα είναι το κλειδί για το μέλλον τους;

Το πέμπτο βιβλίο της σειράς ΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ της Άλισον Νόελ γίνεται ολοένα και πιο αγωνιώδες, καθώς οι τίτλοι τέλους για την Έβερ και τον Ντέιμεν είναι πλέον πολύ κοντά...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psychogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ISBN 978-960-496-279-2

9 789604 962792

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 09093

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ